

NAVIDAD

Es un día grande para la Iglesia y para todo el mundo: El Mesías esperado, aquel que anhela el corazón de todo hombre, ha venido al mundo. Una Virgen lo ha dado a luz en la humildad de un pesebre.

Jesús viene a la familia de los hombres para que los hombres podamos entrar en la familia de Dios. Al celebrar el nacimiento del Hijo según la carne, pregustamos ya, por la fe en Cristo, nuestro nacimiento a la vida de Dios.

Por más que meditemos este misterio no dejaremos de asombrarnos. En un niño pequeño, sensible al frío y al dolor, acompañado por María y José, habita la plenitud de Dios. El motivo de su venida es salvar a los hombres.

Dios creó el mundo. La creación después quedó herida por el pecado. Entonces el Hijo viene al mundo para restaurar lo que estaba herido. Viene a sanar la creación y, especialmente, al hombre, que por culpa del pecado habían perdido su belleza originaria. Y cambia el sentido de todas las cosas. La historia de cada hombre, de cada familia y de cada pueblo cobra una nueva dimensión. Escribió Juan Pablo II en su encíclica *Redemptoris Mater* (I): «Por la entrada del Eterno en el tiempo, el tiempo mismo queda redimido y se convierte en historia de la salvación».

El pueblo que necesita redención es la humanidad caída, los millones de hombres y mujeres tristes o enfadados porque las cosas les salen mal y no encuentran un sentido a sus vidas; las personas que viven postradas por la enfermedad y todos los que se escandalizan ante el mal y se sienten impotentes; los que son víctimas de la opresión y los que no saben qué hacer por restablecer la justicia; los que mueren terriblemente o sin sentido; todo hombre, en definitiva, que experimenta en su interior el drama del mal, del pecado y de la muerte. Pues bien, ese pueblo que, como dice el profeta, avanza en tinieblas, ve ahora una luz, una esperanza. Luz que no es un espejismo ni un resplandor lejano, sino Dios mismo, el Emmanuel, Dios-con-nosotros, que viene a visitarnos, a renovarnos, a devolvernos la esperanza.

La alegría de ese hecho es contagiosa. La cantan los ángeles en el cielo, la reciben los pastores que pasaban la noche al raso, se extiende a todo el mundo. En nuestra cultura todavía se conservan rastros de esa alegría en los festejos, y en los deseos de paz que embargan a todos, creyentes y no creyentes.

Pero, lo que para muchos es sólo expresión de un deseo, para nosotros es confesión de un hecho real: «Hoy, en la ciudad de David, os ha nacido un Salvador: el Mesías, el Señor».

Pedimos a la Madre de Dios y a San José que esta verdad no quede ahogada por nada ni por nadie, porque Dios puede más.

La Eucaristía que vas a recibir es también alimento. Que nuestra alegría se alimente de esta presencia, de esta nueva esperanza que nos da el Misterio de Belén, que no nos puede dar nadie más, y que adoramos con la sencillez y humildad de los pastores, que son, después de José y María, los primeros adoradores de la historia.

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

Це великий день для Церкви і для всього світу: у світ прийшов довгоочікуваний Месія, той, за ким прагне кожне людське серце. Його народила Діва у смиренному смиренні в яслах.

Ісус приходить у сім'ю людей, щоб ми, люди, могли увійти в сім'ю Божу. Святкуючи народження Сина по плоті, ми вже проголошуємо, через віру в Христа, наше народження в життя Боже.

Скільки б ми не роздумували над цією таємницею, ми ніколи не перестанемо дивуватися. У маленькій дитині, чутливій до холоду і болю, у супроводі Марії та Йосипа, живе повнота Божа. Причина Його приходу - спасіння людства.

Бог створив світ. Потім творіння було поранено гріхом. Тому Син приходить у світ, щоб відновити те, що було поранено. Він приходить, щоб зцілити створіння і особливо людину, яка через гріх втратила свою первісну красу. І він змінює сенс усього сущого. Історія кожної людини, кожної сім'ї і кожного народу набуває нового виміру. Іван Павло II писав в енцикліці *Redemptoris Mater* (I): "Через входження Вічного в час, сам час відкупляється і стає історією спасіння".

Люди, які потребують відкуплення, - це занепале людство, мільйони чоловіків і жінок, які сумують або зляться через те, що у них все йде не так, і вони не знаходять сенсу в своєму житті; люди, які страждають від хвороб, і всі ті, хто шоковані злом і відчують безсилля; ті, хто є жертвами гноблення, і ті, хто не знає, що робити, щоб відновити справедливість; ті, хто помирає жакливо або безглуздо; коротше кажучи, всі люди, які переживають в собі драму зла, гріха і смерті. Так от, ці люди, які, як каже пророк, просуваються в темряві, тепер бачать світло, надію. Світло, яке не є міражем чи далеким сяйвом, але самим Богом, Еммануїлом, Богом-з-нами, який приходить до нас, щоб відвідати нас, оновити нас, відновити нашу надію.

Радість цього факту є заразливою. Її співають ангели на небесах, її вітають пастухи, які заночували просто неба, вона поширюється на весь світ. У нашій культурі все ще є сліди цієї радості у святкуваннях і в прагненні миру, яке наповнює всіх, віруючих і невіруючих.

Але те, що для багатьох є лише висловленням побажання, для нас є сповіданням реального факту: "Сьогодні в місті Давидовому народився вам Спаситель: Месія, Господь".

Просимо Божу Матір і святого Йосифа, щоб ця істина не була заглушена нічим і ніким, бо Бог сильніший.

Євхаристія, яку ви зараз приймете, також є поживою. Нехай наша радість живиться цією присутністю, цією новою надією, яку дає нам Вифлеємська таємниця, яку ніхто інший не може нам дати, і яку ми обожнюємо з простотою і смиренням пастухів, які після Йосипа і Марії є першими богомольцями в історії.